

dtmagasinet

onsdag 16. april 2014

Mirakelet i Moldova

Cornelia (36) var nesten blind. Eit par norske briller forandra livet for henne og Michaela (10).

Den gode hjelparen

menneske kan gjøre ein stor forskjell. Det er også Bjørn Bakketeig eit godt bevis på. Optikaren Os gjør det mange av oss tenker vi skulle gjort. Og, og mange med meg, ønskjer gjerne å hjelpe demneske som lever i land der fattigdom, svolt og krig er ein del av kvardagen. Mitt bidrag er ein med jamne mellomrom. Hans Bjørn Bakketeig var seg ikkje med det. Det han såg første gong treiste til Moldova, kunne han ikkje late som ikkje hadde opplevd.

Fire av fire nordmenn over 15 år bruker briller. Etter det for gitt at dårlig syn ikkje skal gi oss dårlig livskvalitet. Slik er det ikkje i Moldova, fattigaste landet i Europa. Der kan briller forlere liv, og svaksynte som før har vore plasserte i spesialskule eller stempla som evneveike, får eit nytt liv med briller. Det var dette optikaren såg første gongen han besøkte landet, og som fødde at han ikkje kunne la vere å hjelpe. Hittil har den gode hjelparen og den vesle friviligorganisasjonen Hjelp Moldova undersøkt augo til 1000 svaksynte. Vi blei med på ein av turane. For Hans Bjørn Bakketeig må tilbake til Moldova, n og igjen.

God helg.

Vi tek det for gitt at dårlig syn ikkje skal gi oss dårligare livskvalitet

KRISTINE HOLMELID

magasinet

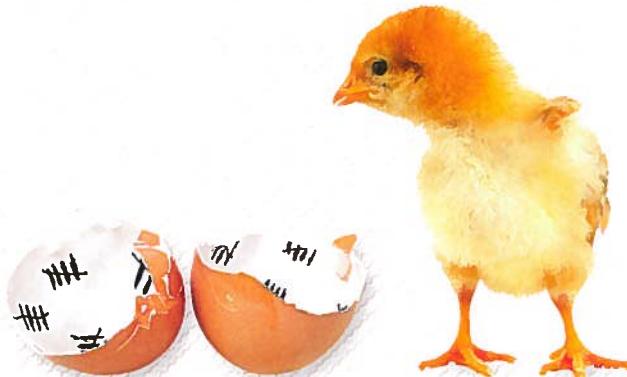
Sjefredaktør: Gard Steiro Nyhetsredaktør: Tor Olav Mørseth Nyhetsleder feature: Kristine Holmelid Redaksjon: Ingrid Fredriksen, Bjørn Asle Nord, Kjersti Mjøs, Ingunn Røren, Paal Kvamme, Jan M. Lillebø, Redigerer: Hanne Farestvedt Design: Anneli Solberg, Walter Jensen og Anita A. Askeland Foto side 1: Jan M. Lillebø E-post: magasinet@bt.no Annonsekontakt: storby@aftenposten.no Trykk: Stibo Graphic

10

Fekk nytt liv med eit par briller

Hans Bjørn Bakketeig har utført tusentals små mirakel i Moldova. Cornelia Cernolev og dottera Machaela fekk eit nytt liv då mor fekk briller.

8

Fortellingen:

Frisøren

Rasool Al-Rubay kan ikke leve uten sin lille frisørsalong.

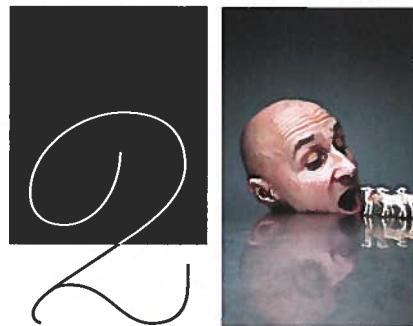
52

Ekstra x-ord, quiz og TV-program for hele påsken

24

Portrettet: Monika Yndestad

For krimforfatteren er én bok viktigere enn alle andre.

42

Vin til lammet

Ole Martin Alfsen gir deg rådene som gjør lammet magisk.

36

Anders Roslund

Rommet der bøkene betyddde alt.

39

Tendenser

Sjalu på mobilen.

44

Hobbykokken

Lag din egen påskemarsipan.

OVEDSAKEN TROLLMANNEN FRÅ OS

Optikar Hans Bjørn
Bakketeig har forandra
livet til tusenvis av
menneske i Europas
fattigaste land.

Trollmannen frå Os

Tekst: Kjersti Mjør
Foto: Jan M. Lillebø

Underet: Før Cornelia Cernolev fekk brillar av osingen Hans Bjørn Bakkeig, kunne ho knapt sjå. Dei norske brillene har snudd livet opp ned både for henne og dottera Michaela.

→ **Sjokket:** På sitt første oppdrag for Hjelpt Moldova i 2001, kom Hans Bjørn Bakketeig hit til blindeskulen i Balti. Skulen hadde over 160 barn, men ingen hadde briller.

Han hadde ingen tryllestav, men i kofferten låg ei lupe. Knapt nokon hadde sett maken i landet han var på veg til. På flyet tenkte Hans Bjørn Bakketeig at han skulle vere glad berre han klarte å hjelpe eitt menneske.

13 år seinare har 57-åringen utført tusentals små mirakel i Moldova.

Kvar dag strøymer svaksynte frå heile landet til det norske synssenteret i Chisinau for å få hjelp av den vesle mannen med det store hjarta. Kvar morgen er den mørklagde korridoren full av pasientar som har fått ein timeavtale, eit håp. Ofte, når Bakketeig ser skuggane som ventar i gangen, tenker han:

«Skal verkeleg alle til oss?»

Ein hestehale stig ut av korridormørket og inn i lyset på det vesle Hjelpt Moldova-senteret. Cornelia Cernolev, ei vever kvinne på 36 år, tek plass i stolen. 12 år gammal var ho vitne til eit drapsforsøk på faren. Traumet gjorde henne praktisk talt blind over natta.

Pappa var sjef for eit grønsakskollektiv. Ho var ute på markene då han vart oppsøkt av to politimenn. Dei ville ha grønsakene gratis, men faren sa nei. Politimennene prøvde å drukne han, men då dei høyrde ei hysterisk jentestemme rope om hjelp, gav dei opp og stakk av.

Cornelia redda livet til far, men synet hennar gjekk nesten tapt. Det var som om augene alt hadde sett for mykje.

Seinare gifta ho seg og fekk Michaela, ei vakker dotter ho så godt skimta andletet til. Svigermor godtok ikkje Cornelia. «Kona di er blind», sa ho til sonen, «kva skal du med henne?» Til slutt gjorde mannen som mamma ville, og reiste.

Mirakuløst nok fekk Cornelia ein kontorjobb. All energi gjekk med til å skjule at ho berre hadde to prosent syn. Dersom nokon oppdaga korleis ho famla seg opp trappene og følte seg fram til kontorpulten, kunne det koste henne jobben. Derfor var Cornelia alltid den første som kom om morgonen, og den siste som gjekk om kvelden.

Michaela måtte sjå for mamma. Før jentungen kunne lese og skrive,

måtte ho passe på at den vaksne kom seg på trolleybuss 14 kvar dag. Det første talet ser ut som ein finger, forklarte mor, det andre som ei omvendt stol.

Cornelia oppsøkte mange spesialistar, men alle sa det same, «vi kan ikkje hjelpe deg». Heilt til ho møtte trollmannen frå Os.

Hans Bjørn Bakketeig kom til Moldova med krykker og stor livs appetitt. Han hadde lagt sine tyngste år bak seg, og bestemt seg for a kvar ny dag er ei gåve. Den kvinnelege augnelegen på blindeskulen Balti, nord i landet, såg annleis på det.

Då nordmannen tok fram lupa og gjekk i gang med å sjekke elevane, såg den eldre legen på med stram mine. Året var 2001, og Bakketeig var på sitt første oppdrag for den frivillige organisasjonen Hjelpt Moldova.

Han vart meir og meir frustrert for kvart barn han undersøkte. Ingen hadde briller. Små ungar var blitt plasserte på ein spesialskule, lang heimefrå, rett og slett fordi dei såg dårlig. Flesteparten skulle ikkje ha vore her, tenkte Bakketeig. Med briller ville dei fungert fint på eir vanleg skule.

Den autoritære legen likte ikkje innblanding. Ho meinte dessutan at Bakketeig var ein vranglærar. Doktrinen i Moldova er at svaksynte ska spare på augene. Å lese, skrive eller sjå TV kan forverre synet. Gjester frå bakvendtland sa at synshemma må bruke augene aktivt, lese alt de klarar og gjerne sjå fjernsyn.

Ho vart ikkje kvitt han. Bakketeig undersøkte barna, reiste heim til Noreg, og kom tilbake som ein boomerang med briller, hjelphemiddel og optisk utstyr. Etter kvart gjekk smilet til legen rundt, når nordmanner stod i skuleporten. Ho hadde sett at den vesle mannen kunne utrette store ting.

Fysisk sett er Bakketeig ingen ruvande figur. Mannen er 1,55 meter på strømpelesten, og har ikkje vokse ein centimeter sidan han var 12 år. Det var det året han vart sjuk.

Han hugsar lite av det, han seier at han må ha fortrengt det, men har gjekk i fjerde klasse og var på veg til skulen, då beina plutselig forsvann

VEDSAKEN TROLLMANNEN FRÅ OS

→ **Eit lite under:** Lyset er den verste fienden til Daria Cojuhari (2), som er albino. Men med spesialsolbriller frå Hjelp Moldova kan toåringen sjå lyset rett i augene utan at det er vondt.

↓ **Titt-titt:** Vesle Daria synest ho ser fin ut med dei nye filterbrillene Hans Bjørn Bakketeig har laga til henne.

er han. For å nå skulebussen, sette han seg på ranselen og sklei ned atjørnhaugen på Os.

ort tid etter sat guten i rullestol. Det var som om skjelettet gjekk i øysing; eit lite puff var nok til å knekke bein. Legane klødde seg i idet, og konkluderte til slutt med at han hadde multippel sklerose. Konfirmasjonsalderen klarte han knapt å løfte ein kopp. Få trudde ans Bjørn skulle overleve ungdomsskulen. 18 år gammal fekk han nosen rakitt, eller engelsk sjuke, som skuldast mangel på D-vitamin. Ledisinen var store vitamindoser, og han måtte lære seg å gå igjen. I elen på treningsrommet på Kronprinsesse Märthas institutt i Oslo ian seg sjølv streve og sveitte for kvart skritt, og han hata synet. an klarte å stable mannen i spegelen på beina igjen. Han, som hadde til Oslo i rullestol, kom heim på krykker. Unge Bakketeig kunne stavleg talt gå vidare i livet; lukkeleg uvitande om at neste runde le bli endå tøffare.

p Moldova starta som naudhjelp til ein ung nasjon som mangla lutt alt. Ein kald desemberdag i 1993 vart 1745 kartongar med mat lede frå Nordhordland og Bergen lessa av i Moldova. To år tidle hadde det vesle, utarma landet slite lenkjene til Sovjetunionen og ært seg som uavhengig republikk.

tter at Bakketeig kom med på dugnadslaget, skifta hjelpeorganisaen kurs. Optikaren såg raskt at behovet for synshjelp, medisinsk yr og informasjon var prekært. Det var ikkje nok å kome to-tre gjer i året og berre hjelpe nokre få.

Ianglar du syn på eitt auge i Noreg, kan du køyre bil. I Moldova erer du å bli plassert på institusjon. Bakketeig kom til eit samfunn i stor grad var brillelaust ved tusenårsskiftet. Optikarar fantest Legane mangla både utstyr og kompetanse, og var svært ofte ikkje i d til å hjelpe pasientane sine.

angt fleire moldovske enn norske barn er fødde med synsproblem, mange får hjelp altfor sein. For Bakketeig var det sterkt å oppleve eis mange svaksynte barn vart behandla i det moldovske samfunnet. Dei var ei bør. Han møtte foreldre som skauv barnet sitt frå seg,

plasserte det hos besteforeldre eller på spesialskule, og rømde landet sjølve.

«Vi kan ikkje gjere noko for barnet vårt», sa dei. Då svarte mannen fra Hjelp Moldova: «Vi kan gjere noko».

Hans Bjørn Bakketeig er fødd inn i det som er blitt landets største optikarfamilie, men ville gå sine eigne vegar som ung mann. Han ville jobbe i bank. Det tok ikkje lang tid før han innsåg at økonomistudiet liksom ikkje var *han*, og far sa: «Kanskje optikk er noko for deg?»

Far Hans var optikar sjølv, og opna den første Bakketeig-butikken på Osøyro i 1936. Då Hans Bjørn fekk sitt optiske svennebrev, jobba også han i Bakketeig-kjeda, men «ver så god neste»-rutinen var liksom heller ikkje heilt *han*. Først då han begynte på Hjelpemiddelsentralen i Hordaland i 1988, kom han på rett hylle.

Han hadde gifta seg med Ingunn, fått tre barn og var høgt og lågt. I jobben reiste han fylket rundt med hjelpemiddel til blinde og svaksynte. På fritida var den tidlegare dansemusikaren aktiv både i korps- og bluesmiljøet, og stadig ute i seglbåt på Bjørnafjorden.

Midt på 1990-talet sa kroppen stopp. Det seks år lange sjukeleiet

REPUBLIKKEN MOLDOVA

- **Innbyggjarar:** 3,65 millionar.
- **Areal:** 33,851 km².
- **Hovudstad:** Chișinău.
- **Offisielt språk:** Rumensk.
- **Religion:** Ortodoks kristendom.

DVEDSAKEN TROLLMANNEN FRÅ OS

→ **Team Bakketeig:** Veaceslav Bezer (til v.) var den første som fekk prøve ein lese-TV i Moldova. I dag kjem Hjelp Moldova på heimebesøk til familien. Hans Bjørn Bakketeig og augnelege Tatiana Ghidirimschi har ikkje berre med seg matvarer, men nok ein fint brukt lese-TV. Den skal dei to yngste søskena til Veaceslav få.

↓ **Leksehjelp:** Lese-TV'en frå Hordaland skal gjere leksearbeidet langt lettare for søskenparet Elizaveta og Dorin Bezer. Mamma Valentina, som er blind, er glad for å sleppe å sende dei to yngste barna på spesialskule.

Ide sett djupe spor. Hofter og ledd var utslitne. Bakketeig måtte ha nye, n i det tok tid å finne reservedelar til ein kropp som ikkje akkurat er A4. Såret kom til å gro av seg sjølv, sa legane etter operasjonen, men ertene eskalerte, og Bakketeig kunne knapt bevege seg. Han kom verken ut av huset eller opp trappa, og måtte sove på vaskerommet. Men var som eit fengsel. Han kjende seg verdilaus som mann og far. Ein dag knekte foten rett av.

Dei vanvittige smertene vart samtidig ein returbillett til sjukehus, ny operasjon. Etter det han kallar «to års soning» kunne Bakketeig leleg humpe ut i verda igjen som fri mann, med krykker, skinne i øn og ein lærdom for livet:
Kvar dag er ei gave.

N var så nær, og likevel så langt heimefrå. Frå han var sju til han var ir budde Veaceslav Bezer (26) på den store, gule blindeskulen. Det ein heil barndom.

Spesialskulen låg berre fire mil frå heimen i Orhei, men Veaceslav lde ikkje råd til å ta bussen heim oftare enn to gonger i året. Ti år i ti var ei lære for livet, konstaterer 26-åringen tørt.

Ven det fanst lyspunkt.

Veaceslav har aldri gløymt den gode hjelparen på krykker. Ein dag i 2002 hadde mannen med seg eit apparat som mest av alt i ein dataskjerm. Det var ein lese-TV, som forstørrar tekst og bilete i ein stor skjerm. Skuleflinke Veaceslav var den første i Moldova som prøve vidunderet. Det var ikkje berre som om skulebøkene opna for første gong. Ei ny verd kom til syne.

2 år seinare stoppar ein bil utanfor den forfalne murblokka som var ndomsheimen til Veaceslav. Den vesle mannen som stig ut på den mette grusvegen, har ikkje krykker lenger, men Veaceslav kjenner igjen med ein gong.

Det er den gode hjelparen frå Balti.

'Var alle i oppgangen blinde eller svaksynte. Det moldovske blindebundet eigde blokka, men ein dag var forbundskassa tom.

Staten overtok den grå tristessen, men Bezer-familien er blitt buande. Regnet renn i små bekkar både på utsida og innsida av stoveglaset. Det er kaldt og fuktig hos familien i første etasje, men det er like fullt ein heim, og Elizaveta (12), som plirer mot lyset og vrir seg sjener i stolten, er heldig. Både mor, far og tre eldre brør voks opp på blindeskulen i Balti. No har mamma Valentina sett foten ned. Elizaveta og broren Dorin (10) er dei første i familien som skal få tilbringe barndomen heime.

Mor med dei mørke solbrillene er blind. Far, også. Alle dei fem barna i familien manglar regnbogehinne. Det er som å vere fødd utan blendaropning; dagslyset gjer vondt.

Hjelp Moldova har utstyrt dei yngste med spesialbriller som stenger det smertefulle lyset ute, og i dag har Bakketeig med endå eit hjelpemiddel. Ein fint brukt lese-TV frå Hordaland, lik den Veaceslav hadde så stor glede av i Balti. Elizaveta og Dorin får lese-TV-en til odel og eige. Ein ny generasjon i den svaksynte Bezer-familien skal få sjansen til å lære og lese og utvikle seg heime.

Ein mobil pip i bilen på veg tilbake til Chisinau. Fusa vidaregåande skule er med på laget, står det i SMS-en. Bakketeig smiler så breitt at augene forsvinn.

Ein dag vart Bakketeig oppringt av ei mor. Sonen var elev ved ein av dei vidaregåande skulane, som kvart år samlar inn store pengesummar til Hjelp Moldova. Guten var nettopp kome heim frå ein studietur til Moldova.

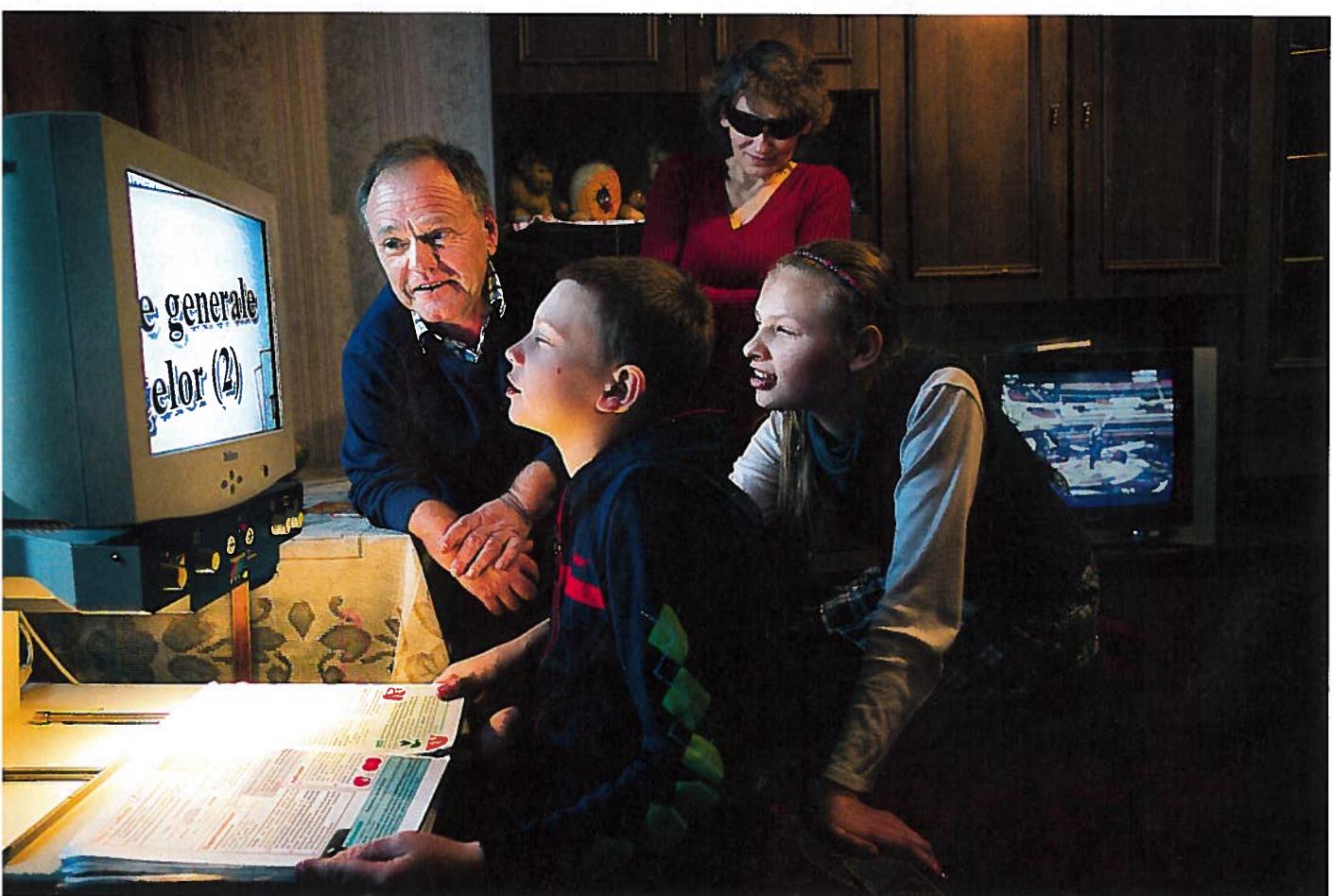
«Kva har du gjort med sonen min?», sa ho.

«Kva meiner du?», spurte han forfjamsa.

«Eg sende ein gut til Moldova. Eg fekk tilbake ein mann».

Utan gode støttespelarar er humanitært hjelpearbeid vanskeleg. I dag er Stiftelsen Grieg Foundation den største samarbeidspartnaren, men også små gåver monnar. Privatpersonar har vore med på spleiselaget heilt sidan starten med ein hundrelapp til Hjelp Moldova kvar månad.

Over 20 år seinare har den vesle organisasjonen utrusta Moldova med ein medisinsk utstyrspark verdt mange titals millionar kroner. Mykje er brukta, det meste i Hordaland, men etter solid overhaling har

VEDSAKEN TROLLMANNEN FRÅ OS

ØRSYN: Så tett inntil skjermen må Elizaveta (12) og Dorin (10) Bezer om dei skal klare å sjå fjernsyn. Dei er dei første barna i den svaksynte -familien som får bu heime.

INTEROMMET: I ein korridor på Hospital No. 3 i Chisinau ventar ien Bezer utanfor Hjelpe Moldova-senteret. I dag skal tre av barna få ørillar frå Noreg.

yret ikkje berre introdusert moderne augnekirurgi i Moldova, men i revolusjonert behandlingstilbodet.

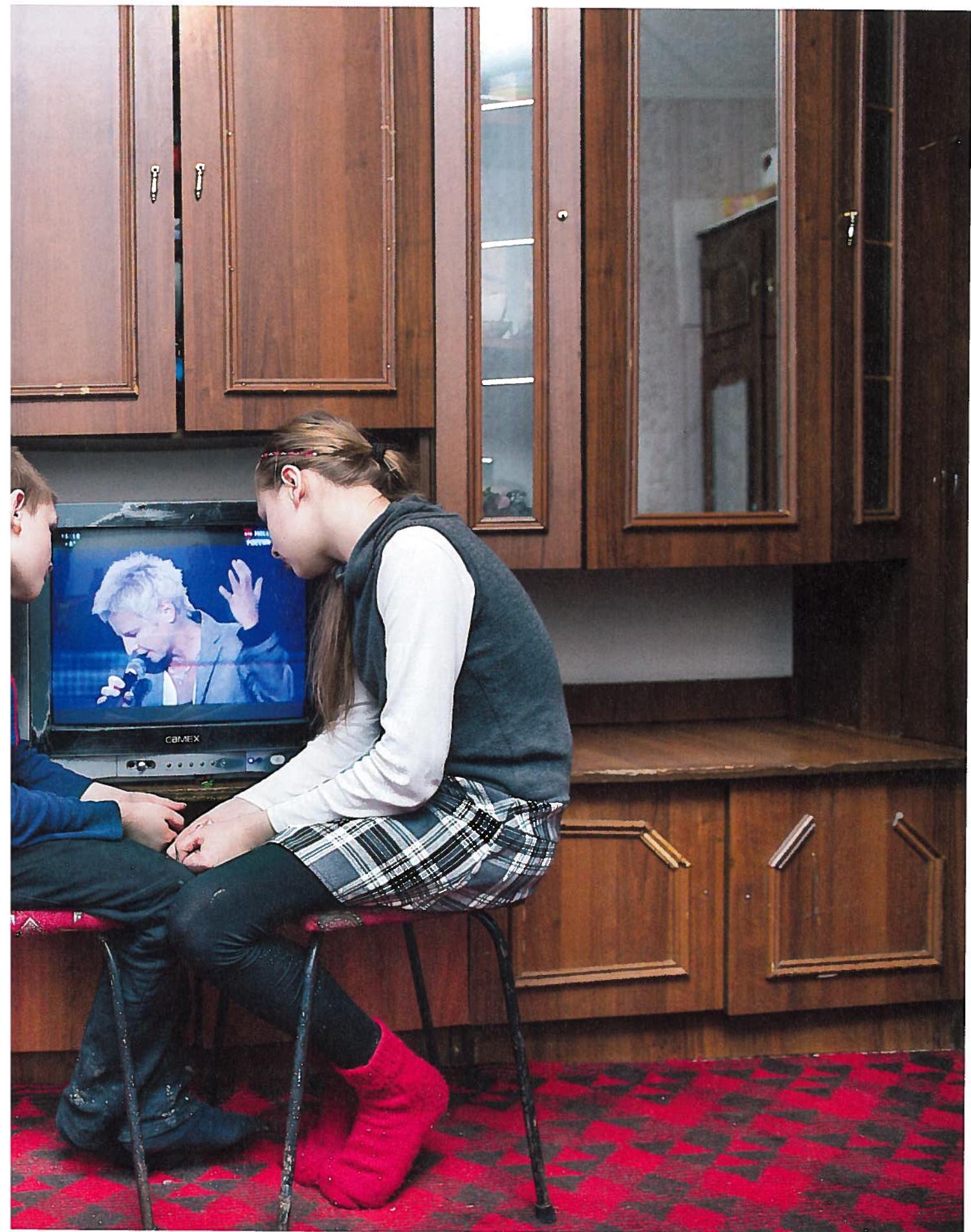
«grå stær. Moldova var det siste landet i Europa som opererte «ørsyn» med ein 50 år gammal teknikk. Metoden var komplisert og ikkje utan risiko for pasienten, og behandlingskapasiteten var liten. Ige hundre pasientar vart blinde i operasjonskøen kvart år.

2003 skaffa Jan Askvik, barndomskompis av Bakketeig og kirurg ved gen Øyelegesenter, ei brukte fakomaskin. Dette laserinstrumentet rerer grå stær trygt og effektivt: Ein sonde pulveriserer først den urlege linsa i auget, for så å støvsuge ut restane. Deretter blir ei ny tlinsse ført inn.

Iidan har Hjelpe Moldova plassert 14 slike maskinar på synsklinikkar heile landet, og Askvik har reist i skytteltrafikk for å lære lokale sialistar å bruke dei. I løpet av få år er talet på grå stær-operasjonar firedobla i Moldova.

Verda legg merke til pionerinnsatsen i Europas fattigaste bakgard. I vart Bakketeig utnemnt til «Årets internasjonale optometrist» på skongressen til dei internasjonale optikarane i Chicago.

→ **Heimebesøk:** Alt Vladislav Moravescu (7) ønskte seg til jul i fjor, var betre syn. I januar i år vart han operert for grå stær. Takka vere moderne medisinsk utstyr frå Noreg er talet på slike operasjonar i Moldova blitt firedobla på seks år.

↓ **Suksesshistorie:** Roslan Chirtoaca (til h.) fekk sitt første brillepar i fjor. Sidan er 27-åringen blitt forfremma på jobb, og har møtt kvenna han skal gifte seg med. I dag har også broren Ion fått briller, og her er dei saman med sine gode hjelparar Tatiana Ghidirimschi og Hans Bjørn Bakketeig på synssenteret til Hjelp Moldova.

Olvet på synssenteret står ein Rema 1000-pose full av briller. ar reist langt. Det har også mange av pasientane i den mørke koren. Endeleg skal dei hente brillene sine. Over 3000 menneske har ratis synsjekk, briller og hjelpemiddel etter at Hjelp Moldova opna sjonalt kompetansesenter i Chisinau i 2009.

Roslan Chirtoaca er ein av dei. 27-åringen har berre fire prosent syn. fekk han briller for første gong i sitt liv, og ser 30 prosent. Å lese første boka var heilt fantastisk, og å sjå gir sjølvstilling. Roslan er ikkje blitt forfremma til sjef på iskremfabrikken. Han har også fått seg , og i oktober giftar dei seg. Det er som ei vekebladnovelle. Men i r det broren Ion det handlar om.

Åringen er operert for grå stær, manglar linse og ser så lite at han gi opp psykologistudiet. I Rema-posen ligg eit brillehus med Ions på. Dei sterke plussbrillene er laga spesielt for han i Noreg, og blir eturbillett til lesesalen.

Eller kan opne nye dører. Å sjå gjer folk i stand til å gå på skule, delta i arbeidslivet og samfunnet. 63 personar, mange sterkt emma, har tatt universitetsutdanning etter å ha fått hjelp på det e senteret.

År gamle Maria, i dyffelcoat og dongeri, drøymer også om å re. Ho, som aldri trudde at ho skulle klare å lese! Men så kom teig til blindeskulen der Maria budde, og utstyrte 12-åringen med : Ho har aldri gløymt han.

I seinare ser Maria så dårleg med barnebrillene at ho måtte slutte nasset, men i plastposen ligg ein ny start. Eit par lupebriller med ; lilla innfatning.

Går opp og igjen, opp og igjen. Kvar pasient er ei ny historie. Engen Lioba Bordei er så spent at ho ikkje sov i natt. Bakketeig rer eit par nye briller på nasetippen under skautet, og ho ser seg som om det er første gong. Så tek ho testen.

Ba fiskar fram eit par pengesetlar frå kåpelomma, og studerer dei. ikkjen var Lioba alltid så redd for å bli lurt for dei få kronene ho . Ho kunne ikkje sjå forskjell på setlane. Det kan ho no. Tårene øk dei nye, blanke brilleglasa.

– Alt, dette betyr alt for meg! Takk for at du hjelper folket mitt og meg, snufsar Lioba.

Bakketeig er vant til tårer. Han grin nesten kvar dag sjølv i Moldova, men ikkje alt er gledestårer. Han fiklar med neste brilleetui. Den eldre kvinnen i lysegrøn pologenser har minus 37. Det er den høgaste styrken han nokon gong har målt. Den norske optikaren har laga mange brillepar til kvenna, men ho har ein komplisert diagnose, og heller ikkje denne gongen blir det klaff.

– Dette er det vanskelegaste. Å ikkje klare å hjelpe, kjem det lågt. Han må sveglje før neste pasient blir ropt inn.

– **3, 7, 9, 2...** Michaela står tett inntil mamma, som les høgt frå lystavla. Dei minste tala er blitt synlege for henne på fleire meters avstand. For eit halvt år sidan såg Cornelia med hestehalen praktisk talt ingenting.

Ho hadde oppsøkt så mange klinikkar, blitt undersøkt av så mange

Høgt og lågt: Ingen oppdrag er for små eller store. Hjelpe Moldova-sjefen har ofte møte med moldovske ministrar, men er også den som handlar matvarer til familiar som treng hjelp. Her er Hans Bjørn Bakketeg på butikken med augnelege Tatiana Ghidirimschi.

OVEDSAKEN TROLLMANNEN FRÅ OS

'ramtida er her: Med briller frå Noreg opna ei ny verd seg for Cornelia rnolev (36) og dottera Michaela (10). – Brillene som har reist så langt, forandrar livet mitt, seier aleinemora.

ur, utan resultat. Då aleinemora med to prosent syn fekk time på ssenteret i fjar, var ho meir enn skeptisk. Ein siste rest av håp fekk vel Cornelia til å møte opp.

Cornelia gløymer aldri oktoberdagen då ho henta dei nye brillene. Frå sekund til eit anna hadde ho 50 prosent syn. Cornelia takkar Gud for lenne kvar dag, og ho er livredd for å knuse eller miste dei.

Brillene forandrar alt, seier ho, ikkje berre for henne, men også for haela. Cornelia er ikkje lenger redd for å miste bussen, ho kan fint leine på butikken og klare det meste utan 10-åringen. Cornelia får vaksen, Michaela får endeleg vere eit barn. Derfor passar Cornelia brillene som om dei var kronjuvelar.

Eg må det. Brillene som har reist så langt, forandrar livet mitt.

dag gjekk det ikkje lenger. Full jobb i Noreg og full frivillig innsats Moldova heldt på å ta knekken på Hans Bjørn Bakketeg. Familien hadde aldri fri og aldri ferie, men alltid därleg samvit og ei sle av å ikkje strekkje til.

Il slutt måtte han velje. Moldova eller nordmann på heiltid. Det var tristig, men likevel ganske enkelt val. UD har gått inn med fem milliar kroner til Hjelp Moldova, og i februar sa 57-åringen opp jobben i hjelpemiddelsentralen. Han har lagt ned så mykje tid og krefter i p Moldova, seier han, han kan ikkje stoppe no.

en vesle mannen har ein stor visjon: At synshemma i Moldova skal me tilbod som synshemma i Noreg, og at Moldova skal bli eit senter optometri i Aust-Europa. Det neste store prosjektet er ei utdanning optometri på det medisinske fakultetet i Chisinau. Får vi til det, seier teig, har Hjelp Moldova sett varige spor.

Moldova er blitt som ein besettelse for trollmannen frå Os. Når han orleis eit par briller forandrar liv, er det meir enn betaling. Et er medisin.

kjersti.mjor@bt.no

